

Domnul va da putere poporului Său

„Acestea vi le-am spus ca bucuria mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină”.

„Adevăr adevăr zic vouă că voi veți plânge și vă veți jeli, iar lumea se va bucura; voi vă veți întrista, dar întristarea voastră va fi spre bucurie.” — Ioan 15:11; 16:20.

Cât de mulțumitori trebuie să fie sfinții lui Dumnezeu pentru că li s-a păstrat o parte atât de mare din cea din urmă veste a lui Isus. Aceasta vine la noi ca o veste care a fost predicată în acel timp solemn înainte de a fi El vândut, și poate fi cu adevărat numită cea din urmă predică a despărțirii lor. După cum citim azi aceste cuvinte pline de încredere și gingășie daruite nouă, dorim să aruncăm o privire asupra veacurilor trecute și să presupunem că noi suntem adunați cu Domnul ca cei mai apropiați ucenici ai Săi și am asculta cuvintele Sale mari și pline de mângâiere, însușindu-ne tot ce putem cuprinde din încurajările pe care ei le împărtășesc și înțelegând ceva din spiritul și viața conținută în cuvintele Sale minunate. Dacă celor dintâi ucenici le-a fost scumpă această ocazie cu cât mai scumpă ar trebui să fie aceasta pentru noi astăzi de când Spiritul Sfânt a venit pentru a lua din lucrurile lui Isus și a ni le descoperi nouă. Ce însemnătăți adânci ne sunt descoperite, care nici chiar iubitului Ioan care s-a răzemat de pieptul Domnului în camera de sus, nu i-au fost cunoscute, fiindcă spiritul sfânt încă nu era dat.

Ca o parte a „tuturor Sfințelor Scripturi care au fost date de Dumnezeu”, această veste a ajutat cu siguranță mult la bucuria și fericirea noastră. Cugetând asupra acestui lucru, nu e greu de înțeles de ce a spus Isus că El a vorbit în felul acesta ca bucuria noastră să fie deplină. Tocmai pentru setea și dorința inimii noastre de a ne simți în apropierea Sa, a prevăzut Domnul „aceste lucruri” atât de minunate, încât să nu trebuiască să întrebăm niciodată de ce sunt acestea necesare pentru fericirea și bucuria noastră? Și în timp ce creștem în capacitate și ne însușim aceste cuvinte binecuvântate, cât de hotărâte și reale sunt influențele exercitate de aceste cuvinte asupra noastră în ceasurile de fericire sau de necaz. Dacă Isus ne promite o măsură plină de bucurie, care „să rămână” în noi, și apoi cea făgăduință o întărește mai departe prin asigurarea ca „nimeni nu va lua de la voi bucuria voastră”, ce poate El să ne spună mai mult?! Ca și credincioși în cuvântul Său, plini de încredere față de astfel de făgăduințe neschimbătoare, noi trebuie să spunem despre starea inimii noastre, când ne întrunim în casa lui Dumnezeu pentru a cânta: „Viața mea e o cântare fără de sfârșit, prin toate necazurile de pe pământ”; și cea mai mare dorință a noastră să fie a nu arăta nici o frică înspăimântătoare față de ceea ce ar putea să vină asupra noastră pentru a ne întuneca cerul, ci să mărturisim „ceea ce a făcut Domnul pentru noi”. Ce izvor de mângâiere și încurajare au fost capitolele 14-17 din Evanghelia lui Ioan pentru întreaga Biserică. Pentru urmașii credincioși ai lui Isus, care umblă ca și El în această lume rea, s-a observat o îndeplinire dureroasă și literală a prevenirii Sale, că toți care voiesc să rămână credincioși în El trebuie să sufere cum a suferit și El. Toți sfinții adevărați au cunoscut într-o formă su alta amărăciunea acestor persecuții prezise; și după cum este aceasta adevărat în ce privesc necazurile, tot așa este adevărat și în ceea ce privește pacea și bucuria. Aceste binecuvântări și nenorociri au mers mână în mână în fiecare perioadă din istoria Bisericii. Nici unul care trăiește o viață cu temere de Dumnezeu în Isus Cristos n-a găsit calea de a se odihni pe un pat de flori. Veacurile întunecate au putut să ofere o oarecare libertate religioasă; și lumina a putut să strălucească cu o mai mare sfințenie pe cărarea generațiilor următoare, dar un adversar plin de dușmănie nu va înceta niciodată de ai urî și de ai lovi pe sfinții lui Dumnezeu. Dar nici unuia care rabdă și suferă în mod voluntar nu i se va retrage ajutorul mângâietor, care a fost prezis tot atât de sigur ca și suferințele. Toți au suferit la fel. Pentru unii suferințele au fost atât de mari, încât acestea i-au așezat în primul rând al martirilor. Iar pentru mulți alții se poate că niciodată n-a fost cu putință strălucirea sfântă a martirilor, și totuși s-au împărtășit de suferințele lui Cristos, și tot așa de sigur se vor împărtăși de mărirea viitoare. Cel mai neînsemnat și singuratic sfânt a avut destule ocazii de a cunoaște că „zece mii de dușmani se ridică”, pentru a încerca și a chinui pe cel drept, și de aceea nici un copil al lui Dumnezeu nu este exclus din numărul aceluia pentru care s-au scris aceste capitole. Aici Isus vorbește tuturor fraților Săi voind să știe că pe toți cei care-L iubesc îi vede părtași ai încercărilor Sale, și de aceea să se aștepte ca toți să aibă parte și de bucuria Sa, și pentru ca ei să experimenteze aceasta nu numai în mod trecător, ci rămânând în ei pe deplin și permanent.

Fiți atenți cum auziți

Totuși este important ca noi să observăm condițiile în care se pot primi aceste cuvinte de har dacă voim ca ele să producă în noi bucurie și pace. Cât de măreț și cât de clar este cugetul, că cineva ar putea sta în Însăși

prezența lui Isus, pentru a asculta aceste făgăduințe de pe buzele Sale și în același timp inima lui să fie atât de plină de propriile sale idei ca moștenirea păcii și bucuriei să fie garantată cât mai sigur cu putință încât el ar pierde mult din adâncimea și însemnătatea cuvintelor lui Isus. Pentru a experimenta deplina întărire a ceea ce El a cugetat, când a repetat mângâierile conținute în cuvintele de început va fi foarte necesar ca noi să fim foarte atenți la tot ce El are să ne spună, deoarece noi suntem învățați că bucuria noastră atârână de supunerea noastră față de toate poruncile Sale cât și de bucuria noastră activă față de toate învățăturile Sale. Trebuie să facem o cercetare foarte atentă pentru a ne asigura că nu există nici o ambiție nedemnă sau egoistă, nici un motiv care ne-ar putea distra care este permis a ne astupa urechea sau a ne întuneca priceperea despre cum vine și rămâne bucuria Lui. El de repetate ori ne spune că cuvântul Său trebuie să rămână în noi și că Spiritului Sfânt trebuie să i se dea o absolută libertate în viața noastră zilnică și că supunerea noastră față de voința lui Dumnezeu trebuie să fie în această privință asemănătoare cu bucuria Sa neprefăcută, dacă vrem să cunoaștem bucuria Sa. Întocmai ca orice comoară, vrednică de a fi caută această moștenire...

Tocmai aici poate e bine să facem o pauză pentru a observa purtarea ucenicilor Domnului în timpul acestei cuvântări minunate. Se poate întâmpla ca în timp ce noi facem aceasta, să ne vedem întocmai cum El ne vede adeseori. Cum s-a întâmplat cu acești ucenici se poate întâmpla des și cu noi, celor mai adânci și mai importante trăsături ale Cuvântului Său se pare că li se dă mai puțin respect și mai puțină însemnătate de cum se cuvine, în timp ce noi ne îndreptăm privirea (ca și apostolii) cu dorința de a înțelege o oarecare expresie de mai puțină însemnătate și nu ne punem toate silințele inimii pentru a prinde cuvintele importante, mai adânci și mai vitale după cum dorește El să le dăm atenție.

La această ocazie memorabilă, Isus a voit să îndrepte atenția ucenicilor Săi asupra punctului care în mod miraculos și conform intenției Tatălui îi face una cu El, o temă de care El a vrut să se ocupe mult. El a avut o mare dorință de a încuraja pe ucenicii Săi spunându-le despre pacea care ei, de acum înainte, trebuiau s-o cunoască în mod hotărât, o pace care este amintită în mod deosebit de acest testament care încearcă a scrie iubirea Sa în inimile lor. El a vorbit mult despre Mângâietorul care va veni și despre minunatele rezultate ale locuirii Sale întrânșii. El a tas învățături frumoase din vie și coardele ei și le-a întrebuițat pentru a arăta legătura directă dintre Tatăl, Fiul și Biserică în cea mai sublimă și minunată unitate pentru acum și eternitate. Și prin toate acestea se pare că ei L-au ascultat în liniște. Dar pe când urechile lor ascultau expresiile Sale: „puțin și nu Mă vedeți vedea și iară puțin și Mă veți vedea”, toți au fost treji și curioși întrebându-se: „ce este acest puțin de care se vorbește: puțin și nu Mă vedeți și iară puțin și Mă veți vedea... noi nu știm ce spune”. (cap 16:17, 18). E clar că adevărurile mai adânci au provocat mai puțin interes și convorbire între acești iubiți ucenici, dar îndată ce Isus a atins ceea ce a privit pe ei în mod direct, au fost plini de interes și gata de a-L întrerupe pentru a le lămurii „acest puțin”. Nu este aceasta și astăzi tot la fel? Nu am vazut noi oare că trăsăturile mai puțin însemnate ale adevărului li se dă cu mult mai multă atenție decât faptele mai mari ale unității noastre cu Cristos, a umplerii cu Spirit, a curățării de toată mârjitura a trupului și a Spiritului și a unei vieți ascunse cu Cristos în Dumnezeu? Conducătorii spirituali din fiecare altă perioadă a istoriei bisericii s-au plâns de faptul că poporul din timpul lor a fost mai puțin interesat față de adevărurile care conduc la desăvârșire. Este astăzi o altă deosebire? O, Cât de urgent este ca noi care mărturisim pe Domnul?? Să dăm o atenție deosebită la cuvintele Mântuitorului nostru. Dacă cuvintele Sale trebuie să rămână în noi, pentruca atât prevenirile cât și făgăduințele Sale să poată avea influență atunci cu siguranță că va trebui să acordăm cea mai mare atenție cum auzim.

În afară necaz înăuntru pace

Faptul că atât de mulți, se pare, că au experimentat greutatea în armonizarea aspectului dureros al încercărilor succesive cu realizarea bucuriei și păcii permanente???? făgăduite de Isus dovedește că noi trebuie să dăm o atenție deosebită lucrurilor vorbite de El. Pentru cei care au urechi care par a fi deschise în mod deosebit pentru viitoarea Împărăție și bucuriile ei, dar sunt închise față de afirmațiile Lui mai adânci cu privire la posibilitățile prezente, probabil le vor fi încredințate mai departe???? Ca expresii aceste cuvinte pline de binecuvântare, dar ele vor fi cu totul neputincioase a întoarce experiențele vieții de la întristare la bucurie și de la tulburările din afară la pacea lăuntrică. Noi nu putem spicui și alege din această predică de pe urmă a lui Isus dacă noi voim să cunoaștem binecuvântările pe care El voiește să ni le dăruiască. Ne-a vorbit El despre un pahar plin de bucurie? Da, într-adevăr, dar El ne-a vorbit și despre un pahar al întristărilor, care e tot atât de adevărat și adeseori tot așa de plin ca și cel de bucurie. Nu ne-a făgăduit El o pace pe care lumea nu ne-o poate da, dar nici lua? Desigur, dar El a vorbit și de unele încercări care la anumite timpuri vor fi destul de grele ca să ne provoace „întristare și murmur”, ceea ce ar sugera că aceste expresii se contrazic, deși în realitate nu e așa,

dacă tot ce ne spune El se păstrează în minte. El tocmai aceasta a voit, ca noi să învățăm că toate „aceste lucruri” fără excepție sunt amintite în mod intenționat, cu scopul ca bucuria și pacea să ne fie împărtășite până la deplinătate.

Privind înapoi, vom lăuda calea

Față de norii strâmtorării ce în continuu se adună și care în prezent se lasă asupra lumii și asupra Bisericii, cât de fericiți sunt aceia care au învățat a cunoaște cât de adevărate sunt bogățiile îndurării și măririi ascunse în serviciul de suferințe. Poate vreun creștin într-adevăr să pretindă că el cunoaște „bucuria Domnului” până nu a învățat că este cu puțință să: „Socotiți drept orice bucurie când veți fi căzut în felurite ispite”. Această întrebare este una potrivită deoarece consacrarea adevărată față de voința lui Dumnezeu nu este numai o supunere oarbă, ci o consimțire bucuroasă la îndeplinirea acelei voințe. Nici unul care susține felul de vorbire: „Bucură-te și suportă”, să nu se înșele în credința că el este în armonie cu binecuvântările pe care ni le-a promis Isus; deoarece pacea și bucuria pe care le-a experimentat El au fost cu puțință pentru că El a putu spune: „Bucuria mea este să fac voia Ta, o Dumnezeule” (Ps. 40:8). De aceea, o inimă care nu se poate ridica deasupra „plângerilor și încercărilor de tot felul” din timpul prezent și să privească asupra lucrurilor eterne și nevăzute, niciodată nu poate cunoaște bucuria care, conform orânduirii lui Dumnezeu, numai de aceia poate fi recunoscută, care o pot câștiga prin strâmtorările deosebite de pe calea îngustă, care duce la glorie, onoare și nemurire. Primește paharul din mâna lui Isus care a fost pregătit de Tatăl ceresc pentru Dânsul și vom fi și noi toți răpiți de bucuria care a fost pusă înaintea Lui, de aceeași bucurie și fericire pentru care a trebuit să sufere pentru noi. Ah, da, nu cuiele din mâinile și picioarele Sale iubite au fost cele care l-au ținut pe acea cruce chinuitoare a suferințelor. Dacă ceea ce l-a ținut acolo pironit ar fi fost numai cuiele materiale, atunci El cu siguranță s-ar fi dat jos de pe cruce, pentru a răspunde batjocurii dușmanilor Săi. Și ceea ce i-a legat mâinile și picioarele n-a fost numai supunere. El a fost ținut pe acea „cruce crudă” de iubirea Sa față de voia lui Dumnezeu și față de noi, care nu are nimic de-a face cu felul de vorbire: „Bucură-te și suportă”, ci aceasta a fost o legătură puternică care de mii de ori a fost mai tare decât lemnul și cuiele; și aceasta trebuie să fie și purtarea noastră, dacă voim să experimentăm bucuria Sa până la desăvârșire. Cu siguranță așa este???

Dacă în tot timpul ne-am putea aduce aminte de siguranța făgăduinței, că toate lucrează spre binele nostru, atunci unele din încercările noastre s-ar părea cu mult mai prejoase. Ne-ara fi oare greu de înțeles când o cruce s-ar pune deasupra noastră pe neașteptate, dacă i-am cunoaște cauza? O, ce bucurie și ce fericire viitoare ar putea să ne facă cu puțință tocmai o astfel de încercare. Când Simon din Cirene a părăsit casa sa într-o zi frumoasă de aprilie el a fost un om necunoscut, dar când pe neașteptate i s-a pus pe umeri crucea lui Isus, privilegiul său a fost deschis pentru o faptă nobilă și frumoasă care i-a câștigat o onoare nemuritoare; „mare cât lumea și eternă ca vârstele fără de număr este gloria omului care a purtat crucea Mântuitorului”. Va fi și la tine la fel, iubite sfânt și purtător de cruce, dacă tu porți cu bucurie crucea care-i pusă asupra ta; când într-adevăr poți spune; „bucuros vreau să sufăr orice numai lasă-mă să merg cu Tine”. Lăsați pe aceia care voiesc să cugete că „aceste lucruri” care au fost vorbite de Isus sunt idealistice și de aceea sunt greu de așteptat în această viață; dar atâta vreme cât mai sunt pe acest pământ credincioșii adevărați, vor exista unii care vor mărturisii că cunosc o astfel de bucurie și o astfel de pace. Unde condițiile sunt îndeplinite întocmai cum ne-a spus El cu siguranță ne vom da seama; „în Mine ve-ți avea pace”. Dacă credința este activă și dacă noi aducem în armonie toate cunoștințele noastre despre îngrijirea continuă a lui Dumnezeu față de toate experiențele noastre de bucurie și de suferință, cât de mângâiați și de fericiți putem fi noi atunci. Nimic să nu înspăimânte pe aceia care cred cu adevărat că „firele întunecate în mâinile țesătorului Iscusit sunt tot atât de trebuincioase ca și firele de aur și de argint în opera plănuită de El”.

Noi ne exprimăm o liniște neînsemnată când zicem; „privind îndărăt vom lăuda calea” pe care ne-a condus Iubirea Divină zi după zi. Noi știm că vom fi răsplătiți cu recunoștință și mulțumire când Dumnezeu ne va descoperi drumul Său și ne-a explica cuvântul „de ce” pentru fiecare încercare. Dar voiește Isus ca noi să așteptăm până când toate vor fi lămurite în împărăție, înainte de a putea avea deplinătatea bucuriei? Nu! El spune că tocmai aceste lucruri să ne fie acum plini de bucurie. El dorește ca noi să privim înainte ca și El, și să gustăm o bucurie prezentă, deși din cauza greutăților prezente, trebuie să trecem prin valea plângerii. Aceasta este moștenirea noastră prezentă în aceste umbre întunecate, care ne înconjoară din toate părțile. Dragi frați, cât pe deplin trebuie să gustăm noi aceste lucruri, aceste roade ale credinței. Desigur noi suntem fericiți fiindcă am ajuns această dimineață și eliberarea este mai aproape ca oricând. „De aceea să răsune cântările și să se ștergă lacrimile.” Pacea și bucuria Domnului a fost continuuă?

La prima citire aceste expresii a lui Isus, ne-ar părea în mod hotărât contradictorii și nepractice. Aici, El vorbește despre pacea și bucuria Sa, ca și când El toate acestea le cunoștea din experiență. Dar numai cu puțin timp înainte El a mărturisit: „Întristat foarte este sufletul Meu”, și puțin mai târziu, povestește celor trei ucenici mai apropiați despre dorința Sa ca ei să vegheze cu Dânsul în probele Sale: „Întristat foarte este sufletul Meu până la moarte, rămâneți aici și vegheați”. Și totuși El le vorbește lor, cât și nouă, despre o pace și o bucurie lăuntrică, pe care nici o luptă dinafară n-o poate tulbura. Se poate ca El, care a promis această pace, să dea greș în ce privește îndeplinirea ei în mod practic. Dacă aceasta este așa, atunci cum putem noi nădăjdui să avem această pace, când deja ni s-a spus că drumul vieții noastre v-a fi de asemenea un drum al crucii?

Văzut lucrul însă în mod drept, cuvintele Domnului nostru nu se contrazic. Fiecare creștin devotat a recunoscut că principiile unei păci lăuntrice, liniștei și a bucuriei reale (adevărate) sunt cu puțință a se realiza încontinuu, deși din afară totul este neliniștit și neisugr. Și astfel de creștini au gustat această bucurie continuă, deoarece cuvintele Sale către dâșii n-au fost numai niște remarci trecătoare, care strălucesc numai în fața razelor soarelui, ci au fost cuvinte care rămân în inima lor ca puternice și active prin toate împrejurările. Aceasta a fost pacea lui Isus pe care El a gustat-o în legătura Sa cu Tatăl și astfel El a suportat suferințele îngrozitoare până când fața Tatălui a dispărut din ochii Săi, pentru că păcatele noastre erau asupra Sa. Aceasta a fost o valea a plângerii plină de întunecime prin care noi nu toți avem trebuință să trecem.

Să nu lăsăm să ne vorbească mărturia acelor sfinți credincioși, care din zilele lui Isus și până astăzi au trăit o adevărată unitate de viață cu Dânsul, vorbindu-ne acum despre siguranța păcii Sale prin toate împrejurările? Desigur că între atâția, care în decursul veacului au suferit într-adevăr, sunt unii care pot să dea o mărturie despre deplina gustare a „acestor lucruri”. Astfel de mărturisiri sunt pentru aceia care au trebuință de a fi întăriți în credința lor slabă. Cât de bine ar fi când astăzi toți urmașii Domnului ar fi atenți la aceste rapoarte, care arată îndeplinirea sigură a acestor bucurii din partea altora, fiindcă aceasta ar liniștii orice frică posibilă pentru noi și ar înlătura orice cuvânt de necredință de pe buzele noastre, și ar exclude din viața noastră însușirea numai cu jumătate de inimă a cuvintelor Domnului, care sunt pline de spirit și viață. Să recunoaștem că mulți sfinți din veacul trecut, care erau mai puțin favorabil decât astăzi s-au ridicat la o înălțime de bucurie și pace statornică și continuă față de care mulți dintre noi chiar și acum prin comparație par străini. Și aceste fapte să ne ajute a arăta o compătimire mai mare față de cunoștința lor puțină în ceea ce privește descoperirea unor învățături, a căror lămurire noi o susținem ca exactă, dar care în zilele lor a fost cu neputință, și să ne aducă aminte, că, deși noi nu le putem adăuga nimic la cunoștința pe această cale, ei totuși ne mai pot ajuta prin pilda lor de supunere și credincioșie în cele mai îngrozitoare persecuții și strâmtorări, de care noi avem foarte mare trebuință astăzi. Ca membrii ai aceluiași Corp, care se clădește prin aceea că fiecare membru lucrează, ei ne pot arăta calea pe care putem gusta o pace și bucurie statornică, deoarece drumul vieții lor a fost de fapt o cale spinoasă. Bucuria lor nu a fost un lucru trecător, care să dispară la prima încercare, ci a fost o putere statornică în viața lor. Să fie aceasta și cu noi, orice ne-ar întâmpina, și atunci bucuria Domnului va fi puterea noastră.

Întristarea voastră se va preface în bucurie

E bine ca noi să învățăm să spunem: „în orice timp mă voi încrede în Tine cu frică”. Să nu fim noi în stare acum să spunem: „Mă voi încrede în Tine fără nici o frică?” Aceasta este favoarea pe care Isus ne-o dă dacă noi înțelegem făgăduința Sa în mod drept. Asigurarea Sa nu este aceea că El doar vrea să ne facă să nu simțim greutatea și întristările ce sunt legate de relația noastră cu El, ci ne observă, cum El spune: „Întristarea voastră se va preface în bucurie”. Felul nostru de purtare ar fi să înlocuim bucuria în loc de întristare sau chiar să înlăturăm întristările din cale; dar nu aceasta este calea Lui fără seamăn. Promisiunea Sa este că El ne va preface întristările noastre în bucurii. Cugetă Satan când el încearcă să ne trântescă la pământ sau când încearcă să ne descurajeze după cum, cu adevărat, prezise Isus, noi vom avea ocazia să ne plângem și să murmurăm? Ah, El nu se poate lăuda cu aceasta, dacă noi rămânem în Cristos deoarece Dumnezeu va schimba întristările și valurile trecătoare într-un ocean de bucurie ca și tronul Său atotputernic etern și norii de care noi ne-am temut atât de mult, mai devreme sau mai târziu se vor sparge deasupra capului nostru într-o ploaie de binecuvântări.

Într-adevăr, cât ne neînvinși sunt cei care trăiesc prin credința ascunsă în Cristos, și care într-adevăr cred că „toate lucrurile lucrează spre binele celor care iubesc pe Dumnezeu”, și pe care El de asemenea îi iubește cu drag. Cât de minunat se adevăresc făgăduințele lui Dumnezeu, care niciodată nu dau greș, în viața unuia care le poate cuprinde conform experienței în mod statornic! Aceștia sunt convinși că „multă pace au cei ce iubesc legea lui Dumnezeu și peste nici o piedică nu dau” (Ps. 119:165). Ei știu că este de asemenea adevărat că: „Pe cel cu cugetarea statornică îl vei păzii în pace desăvârșită, căci în Tine se încrede”. Is. 26:3.

E dureros că cei mai mulți cugetă, că bucuria învingerii se poate avea numai la răsplata din urmă a vieții creștinești. Expresia „mai mult decât cuceritori” sau „mai mult decât învingători” se întrebunțează destul de des, dar rareori în ordinea adevărată, în care scripturile întrebunțează inițial această expresie. Cuvintele: „Celui ce învinge” sunt întrebunțate cu privire la învingerea din urmă urmașului crucii. Dar Pavel ne spune în epistola sa către Romani (cap.8) după înțelesul său, cum unele din lucrurile care ne necăjesc și nu ni se par de dorit, în anumite ocazii vor fi preschimbate în bucurie. Aceasta își are aparența ca și cum EL n-ar fi în stare a duce la îndeplinire eliberarea noastră, deplinătatea privilegiilor noastre firești, adică credința puternică a fiilor lui Dumnezeu și neputința uncea sau a mai multor puteri rele, care cauzează pagubă celor ce sunt în Cristos.

Cu ce fel de provocare și cu ce încredere de învingere sigură își încheie Pavel expunerea sa: „Dacă Dumnezeu e pentru noi, cine este contra noastră?”. Cine ne va despărți de iubirea lui Cristos? Cea mai înaltă judecată a Universului ne-a declarat liberi de păcat și ne-a numit fii ai lui Dumnezeu. Noi suntem siguri față de orice condamnare și față de toate puterile dușmănoase; și aceasta este o faptă atât de îmbucurătoare pentru Pavel, încât el susține convingerea sa cu o încredere fără teamă. Și ce convingere îmbucurătoare a avut el! Credincioșii părtinitori pretind în continuu de la toți: „Ce convingere ai tu?” O, dacă toți care pretind a fi urmași ai lui Cristos ar cunoaște adevărul viu în literă și spirit atât de bine, astfel ca răspunsul lor obișnuit să nu fie un cuvânt îndoielnic, ci totdeauna un: „Eu sunt convins că pe mine nimic nu mă va despărți de iubirea lui Dumnezeu”, fiindcă: „Cine ne va despărții de iubirea lui Cristos? Suferință sau strâmtorare sau urmărire sau foamete sau goliciune sau primejdie sau spadă? Dar în toate acestea (aici și acum) mai mult biruim prin cel care ne-a iubit”. Da, nu numai că prin credință putem triumfa asupra acestor lucruri acum, ci în adăugare la ajungerea învingerii noastre în felul acesta, fiindcă suntem în Cristos, toate împotririile trebuie să lucreze spre binele nostru cel mai înalt, că tocmai prin purtarea crucii suntem aduși mai aproape de Dumnezeu. Nu este aceasta o schimbare din întristare în bucurie? Ceea ce nouă ne trebuiește, este o credință care nu ezită să pretindă o asemenea victorie; o credință activă în aceste zile de aspre încercări, pentru a avea experiențe în continuu, prin toate împrejurările, că „nici moarte, nici viață, nici îngeri, nici stăpâniri, nici ce este acum, nici ce va fi, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici vreo altfel de făptură nu va putea să ne despartă de iubirea lui Dumnezeu ce este în Cristos Isus Domnul nostru”. Romani 8:38, 39

Niciodată nu Te voi părăsi

Printre „aceste lucruri” care se cuprind în această vorbire de rămas bun, nu putem uita asigurarea repetată de Isus dată nouă, că prezența Sa descoperită va fi rezultatul sigur al legăturii noastre cu El. „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela este care mă iubește; iar cine mă iubește pe mine, iubit va fi de către Tatăl meu și eu îl voi iubi și mă voi arăta însumi lui” (cap 14:21). Se înțelege, aceasta nu este o descoperire pentru mintea trupească, ci e un lucru de credință în siguranța puterii Sale nevăzute, care totdeauna face tabără în jurul nostru. Cât de fericiți ne poate face credința în această prezență și descoperire. Pentru o credință activă niciodată nu e prea mult „a avea pe Domnul mai iubit și mai încrezător decât și cea mai dulce legătură pământescă”. Aceasta de fapt este tocmai ceea ce El îndreptățit așteaptă de la noi și desigur El va fi cel mai aproape și mai scump pentru toți aceia care prețuiesc și respectă poruncile Sale. Niciodată n-a fost intențioant ca acest lucru să fie numai un caz întâmplător, o schimbare de lumini și umbre, și El ne-a asigurat după cum spune făgăduința Sa: „Iată Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului”. De aceea noi trebuie să credem, că în tot locul și în tot timpul este cu noi. Prin urmare această descoperire trebuie să fie experimentată în continuu, și tocmai în împrejurarea în care aflăm prezența lui Cristos, vom vedea această făgăduință îndeplinită și la noi. Mulți sunt aceia care niciodată nu au această bucurie ca un lucru permanent, din cauză că ei trăiesc mai mult în așteptarea de a simți prezența Sa totdeauna înlăuntrul lor. Deoarece sentimentele se schimbă încontinuu, asemenea oameni nu se pot aștepta la o descoperire mulțumitoare. Alții pot mărturisi cu siguranță, că ei experimentează într-una această descoperire, deoarece ei au învățat a-și îndrepta cugetele asupra realității și siguranței făgăduinței Sale.

De aceea, dacă noi nu cunoaștem această descoperire, atunci trebuie să fim foarte întristați și să căutăm care este adevărata cauză, deoarece noi trebuie să ne amintim, că Isus a făgăduit această bucurie specială a celor care păzesc poruncile Sale. Nu s-ar putea întâmpla ca această cauză să fie o lipsă de supunere, dacă prezența Sa familială nu se întâmplă? Dacă după o cercetare amănunțită, nu se poate vedea o oarecare cauză de nesupunere, pentru retragerea Sa de la noi, nu s-ar putea ca greutatea noastră să zacă într-o lipsă de credință? Aceasta ar arăta o stare de inimă care cere o îmbunătățire imediată deoarece „fără credință este cu neputință a plăcea lui Dumnezeu”. Dacă totdeauna a fost de lipsă ca sfinții să fie conștienți de prezența Sa neîntreruptă, cu atât mai mult astăzi; deoarece aceasta este adevărata dovadă, că noi avem aprobarea lui Dumnezeu în aceste zile de

ultimă încercare. Să ne întărim în principiile dreptății să fim tari în credință și vom ști „că suntem în El”. „Feriți-vă cei curați cu inima că ei vor vedea pe Dumnezeu.” Aceasta este cu puțință în timpul prezent; iar noi trebuie să o întrebăm în continuu pentru a ne cerceta inimile, deoarece nu e un lucru de mică însemnătate dacă noi avem dovada unei legături sau nu. Noi trebuie să știm că El rămâne în noi prin Spiritul pe care ni l-a dat. Noi trebuie să știm că Dumnezeu este pentru noi și că El este mai mult decât orice ce ar fi contra noastră.

Aruncați toate grijile voastre asupra Lui

Cât de încurajator este a știi, că Isus este cu noi în toate cazurile schimbătoare și cotiturile vieții; același Stăpân binecuvântat care a trăit și împărtășit experiențele zilnice ale fraților Săi cu mult timp înainte. El continuă a fi cu noi astăzi și atunci, prin aceea că se interesează plin de simpatie pentru toate trebuințele iubitorilor Săi. Este corect a spune că Evangheliile nu trebuiesc citite ca „o veste a trecutului, ci ca o descriere a ceea ce El face totdeauna”. Multe întâmplări care conțin tocmai ceea ce-a spus și a făcut Isus atunci, nu sunt povestite numai pentru a ne informa de ceea ce a făcut El atunci, ci pentru a ne asigura despre ceea ce El voiește să facă în continuu, atâta vreme cât se mai află în carne vreunul din poporul Său și are trebuință de ajutorul și îngrijirea Sa. Toate rapoartele Sale sunt probe despre faptele eterne, ilustrații ale operei Sale neîntrerupte, a unui Isus absent, dar totdeauna prezent, care „ieri și azi același este în veci”.

Astăzi nu există nici o apă atât de adâncă peste care să nu poată trece drumul datorințelor noastre, peste care Isus n-ar putea să umble și să vină la noi pentru a se pune în legătură cu noi și prin aceasta să ne de-a o nouă dovadă de putere a Sa, că El voiește să fie toate ale noastre. Și deși în decursul unui scurt timp se pare că El este adormit, neinteresat fie că noi ne prăpădim fie că nu, totuși în momentul potrivit se va ridica și ne va arăta, că nici un val ce asaltează vasul nostru slab nu ne poate aduce într-un pericol real, „deoarece Conducătorul mărilor, al pământului și al cerului este cu noi”. Mai devreme sau mai târziu va opri agitația prin cuvântul autorității Sale iar pe noi ne va conduce în portul liniștei. Acolo nu va fi lipsă de cele trebuincioase vieții, deoarece acele mâini care au fost ocupate cu frângerea și înmulțirea pâinii, ne vor mulțumi toate trebuințele noastre. Nici o groapă nu se poate deschide pentru a primi pe iubii noștri sau să ne împiedice în oricare plan iubit, despre care am cugetat că ne va aduce sau ne va încununa viața cu o bucurie și răsplată eternă, fără ca totdeauna să ne împărtășim de mângâierea Sa divină. Nici o greutate, fie aceasta mare sau mică, nu poate interveni în viața noastră de comuniune cu El, deoarece El ne verifică dacă noi aruncăm toate grijile asupra Sa sau nu. El totuși vine la noi când inimile noastre sunt dezamăgite din cauză că așteptările noastre nu s-au îndeplinit și El umblă și vorbește cu noi și ne asigură că noi suntem ai Săi încredințându-ne scripturile deschise, arzându-ne inimile de bucurie, oh, atunci când știm că El încă ni se descoperă așa cum ne-a promis că va face.

„Ei merg și plâng aruncând sămânța; dar veni-vor cu bucurie purtând snopii lor.” (Ps. 126:6) Astfel, a scris psalmistul în zilele din vechime și Isus în felul Lui ne asigură de aceleași rezultate finale. Dacă ostenelele noastre par a fi în zadar și când prin rezultatele foarte slabe ale secerișului devenim descurajați, pentru a striga poate ca Ilie, că am rămas doar singuri și că nu mai este nimeni care să prețuiască vestea noastră sau să împărtășească împreună cu noi comuniunea cu sfinții, atunci El va veni și ne va arăta o cale nouă. Mreaja noastră va fi aruncată în mare pe partea falsă a vasului și El poate împiedeca prosperarea ostenelelor noastre și mrejele noastre să nu se umple cu rezultatele dorite, dar El voiește să ne conducă răbdător, să încercăm să aruncăm mrejele încă o dată pe partea dreaptă a vasului astfel ca ele să se umple și noi să fim forțați a striga încă o dată; „Acesta este Domnul”. El toate le cunoaște în ce privește timpul și veacul în Planul Tatălui Ceresc; și El știe cum trebuie să fie încurajate ostenelele noastre din fiecare perioadă a istoriei Bisericii și fericit este acela care învață a-și arunca mreaja în apă „pe partea dreaptă”, unde „toate ce El face prosperă”. Apoi, din nou, ca odinioară, când vasele noastre au stat destul lângă țărături, într-o bună zi va da aceeași poruncă încrezătoare ucenicilor legați de țărături; „Mânați la adânc și aruncați-vă mrejele pentru pescuire” (Luca 5:4). Apele puțin adânci sunt destul de ...dar apostolilor atunci și acum El le-ar repeta acele cuvinte cu însemnătate negreșită: „Cei ce se pogorâseră pe mare în corăbii, și făceau negoț pe apele cele mari, aceia au văzut lucrările Domnului și minunile Lui în mijlocul adâncului” (Ps. 107: 23,24).

Cine ne poate despărți de Dânsul

El niciodată nu dă greș! El niciodată n-a înșelat pe sfinții Săi credincioși și nici astăzi nu ne va părăsi și nu ne va înșela. El este cu noi în toate necazurile și bucuriile noastre, în fiecare moment al peregrinării noastre, El este aici, întotdeauna aici cu iubirea Lui nemuritoare să ne susțină și prezența lui descoperită să ne învelească pe toți care rămânem în El și care credem în El, că „aceste lucruri” sunt o veste personală pentru ei. Mulțumită

fie lui Dumnezeu pentru bucuria Sa peste măsură, care totdeauna este cu putință în viața creștină. Poate să fie un privilegiu mai mare, o moștenire mai minunată, o legătură mai plăcută și o viață mai victorioasă și mai binecuvântată, scumpilor sfinți ai lui Dumnezeu, decât de a fi membru în familia lui Dumnezeu? Dacă timpul prezent este un timp de încercări speciale? „Binecuvântată să fie furtuna care ne aduce mai aproape de casă.” Cât de nevrednice de asemănat sunt aceste puține zile de strâmtorare cu acea cumpănă veșnică de mărire, care nu peste mult va fi a noastră! Lăudat să fie numele Său pentru îndurarea Sa bogată, care e destulă pentru orice timp de lipsă! Apele prin care avem să trecem pot fi adânci, dar ele niciodată nu ne pot acoperi. Focul suferințelor niciodată nu ne poate mistui și nici flăcările tulburărilor nu ne pot înghiți. Ce sau cine ne poate despărți de Dânsul? Desigur noi nu ne putem permite a cugeta, că ceva ne-ar putea amăgi în a avea mai puțină căldură în iubirea noastră pentru El prin care putem triumfa cu totul în viață și moarte. Într-adevăr noi putem spune: „Mulțumită dar lui Dumnezeu, care totdeauna ne duce în serbarea biruinței Sale în Cristos și face cunoscut prin noi în orice loc mirosul cunoștinței Lui”. (2 Cor. 2:14) El ne ține în mâna Sa dreaptă și nicicând nu ne va părăsi. Zi de zi El care ne-a dat făgăduința este credincios și noi zi de zi putem gusta pacea și bucuria făgăduită de Învățătorul nostru. Ce moștenire și fericire deplină ne este destinată nouă de Dumnezeu!